Mula sa Uplook, 1998–2006

J. Boyd Nicholson Sr.

Salin sa Tagalog ng “From Uplook, 1998–2006”

© Uplook Ministries. Ginamit nang may pahintulot. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Si Tita Elsie at ang Gederite (Mayo 1998)

Mula sa Uplook, Mayo 1998. Kuwento.

“At sa mga puno ng olibo at sa mga puno ng sikomoro na nasa mababang kapatagan ay si Baal-hanan na Gederite; at sa mga kamalig ng langis ay si Joash” (1 Chron. 27:28).

[Hindi mabasa ang bahaging ito sa PDF.]

Suot niya ang isang lumang abuhing overcoat na kulay-oatmeal, minsan tama ang pagkakabutones, minsan hindi. Sa ulo niya ay isang itim na sombrerong felt, na iba-iba ang pagkakatupi gabi-gabi. Pero ang mga mata niya ay napakatingkad na asul, may kislap na nagsasabing sa likod ng lumang katawan at sa ilalim ng kumukupas na buhok ay may isip na napakasigla pa.

Kasagsagan noon ng taglamig sa Canada at may serye ng gospel meetings gabi-gabi. Mag-isa lang siyang nakatira, kaya sinusundo namin siya ng kotse at isinasama sa mga pulong. Hindi siya lumiban kahit isang gabi sa loob ng limang linggo. Gabi-gabi pagkatapos ng pulong, sinasalubong ng matandang sundalong ito ang mangangaral sa pinto, dala ang maikli at diretsong pagtatasa niya sa mensahe.

“Aba,” sasabihin niya isang gabi, “Nahirapan kang mangaral diyan kanina, ano?” Totoo nga, isa iyon sa mga gabing parang walang kalayaan sa pangangaral—pautal-utal sa mensahe, nakakalimot, mali ang pagkakasipi—nakakabagabag talaga iyon sa isang mangangaral.

“Opo, Tita Elsie, talagang hirap na hirap ako ngayong gabi.”

Tatango ang matanda. “Sige, ipinapanalangin kita.”

“Salamat po, kapatid, kailangan ko po iyon.”

Sa ibang gabi naman, iba ang nangyayari—ang mahigpit na pakikipagkamay sa pinto at ang kaniyang “pagsusuri.”

“Aba, tinulungan ka ng Dios sa pangangaral ng lumang ebanghelyo ngayong gabi, kapatid.”

“Oo nga po, salamat sa Panginoon, may tulong at kalayaan sa mensahe ngayong gabi,” sagot ng mangangaral. Ititig niya ang mga matang iyon sa kaniya at sasabihin, “Ipinapanalangin kita.” Hindi malinaw kung ang dalangin ay para sa pagpapala o para sa pagpapakumbaba, baka magsimulang magmalaki ang mangangaral sa sarili niya o sa kaniyang pangangaral.

Tapos isang gabi, nangyari ang isang bagay na nakakatakot para sa isang mangangaral. Nakaupo siya sa harapan, malapit nang umakyat sa plataporma para magsalita, at binabalikan niya sa isip ang mensaheng inihanda niya. Patapos na ang huling himno bago siya tumayo, nang biglang parang nagsalita ang Panginoon sa puso niya at sinabi, “Hindi iyan ang mensahe para ngayong gabi.”

Gulat na gulat siya! Ilang sandali na lang at tatayo na siya para mangaral. Habang dumadaing sa puso niya sa Panginoon para sa tulong, bigla, at napakalakas, may pumasok sa isip niya na isang di-gaanong kilalang talata sa Lumang Tipan. Tinulungan ng Panginoon ang mangangaral na mabilis na mahanap ang talata, natapos ang himno, at nakaipit ang daliri sa teksto, umakyat ang

mangangaral sa plataporma, binuksan ang Biblia, at nanginginig na nagsimulang ipangaral ang ebanghelyo mula sa di-kilalang talatang iyon. Kahanga-hanga ang pagpapala ng Dios sa mensahe at may mga kaluluwang nagpahayag ng pananampalataya kay Cristo nang gabing iyon.

Nakatayo ang mangangaral sa pinto, binabati ang mga taong isa-isang lumalabas, pero hinahanap ng mata niya ang maliit na itim na sombrerong papalapit sa pasilyo. Ano kaya ang sasabihin sa kaniya ng banal na matandang mandirigma sa panalangin ngayong gabi?

Ayan na siya sa wakas. Hinawakan niya ang kamay ng mangangaral, hindi binitawan, at matagal na itinitig sa kaniya ang kumikislap na mga matang iyon, “Aba, ipinanalangin kita kanina—na sana ipangaral mo mismo ang talatang iyon ngayong gabi”!

Duda ako kung may lumapit man sa matandang kaluluwang iyon para pasalamatan siya sa pananalangin para sa nangangailangang mangangaral, pero kung may gantimpala para sa gawaing natapos sa mga pulong na iyon, kanino kaya sa tingin mo mapupunta? Sa lalaking nasa pulpito, o sa matandang mandirigma sa panalangin na nakikipag-ugnayan sa Dios para sa mga kaluluwa ng tao sa santuwaryo, nakikipagbuno sa sangkalangitan para ibaba ang pagpapahid ng Dios sa hayag na patotoo?

Natatandaan mo ba si Baal-hanan na Gederite? O si Joash ng mga kamalig ng langis? Malamang hindi. Kaunti lang ang nakakaalala sa kanila. Bakit? Dahil sa abot ng ating nalalaman, hindi kailanman nakibahagi ang mga lalaking iyon sa alinmang hayag na paglilingkod sa Dios. Inatasan sila ng hari na tiyaking

laging may sapat na imbak ng langis para sa pagpapahid sa mga banal na kasangkapan.

Nagtrabaho si Baal-hanan sa “mababang kapatagan” at si Joash sa “mga kamalig.” Mga lalaki silang hindi nakikita, pero ang lihim nilang paglilingkod ay talagang kailangang-kailangan sa lahat ng paglilingkod sa santuwaryo. Sa totoo lang, kung nagkulang ang paglilingkod nila, wala sanang hayag na paglilingkod na mangyayari.

Natutunan na naming magpasalamat sa Dios para sa mga banal ng santuwaryo; yaong mga nakikipagbuno at nagpapagal para ibaba ang banal na pagpapahid ng Dios sa hayag na ministeryo. Kung wala ito, ang lahat ng ating pangangaral ay magiging labis na salita lamang, na bumabagsak sa lupa sa paanan natin.

Ang mga lalaking iyon ng langis ay hindi kilala, hindi nakikita, hindi ipinagbubunyi, pero alam ng hari na naroon sila. Siya ang nag-atas sa kanila at gagantimpalaan niya sila.

Kaya si Tita Elsie ay hindi gaanong kilala, nagpapagal sa “mababang kapatagan” at sa “mga kamalig”—dito sa lupa, ibig kong sabihin—dahil kilalang-kilala siya sa santuwaryo. Alam ng Panginoon na naroon siya. Siya ang nag-atas sa kaniya at gagantimpalaan Niya siya. Salamat sa Dios para sa mga lingkod ng santuwaryo.

Ang Problema ng Makata (Enero 1999)

Mula sa Uplook, Enero 1999. Artikulo.

Si Robert Burns, ang makatang mag-aararo ng Scotland, o “Rabbie” kung tawagin siya ng mga Scot, ay may problema sa panahon. Karaniwang problema ito na tumatama sa lahat—makata, prinsipe o magsasaka—pero tinamaan nito nang malakas si Burns isang araw habang nag-aararo siya sa bukid. Nasagi ng talim ng araro niya ang pugad ng isang maliit na daga sa bukid at kumaripas ng takbo ang takot na takot na hayop para iligtas ang buhay niya. Ginising ng pangyayaring ito ang makata sa loob niya, at habang tumutugtog ang mabibigat na hakbang ng kabayo niya ng ritmo ng mga salita, madaling nabuo sa isip niya ang tinawag niyang “Ode to a Mouse.”

Alam ng karamihan ang isang linya ng maikling tulang iyon, kahit hindi nila alam kung saan ito galing: “Ang pinakamaingat na plano ng mga daga at tao ay madalas na sumasablay” (kung isasalin sa Ingles!). Pero may isang taludtod na hindi gaanong kilala na naglalantad sa problema ni Burns. Kinakausap niya ang daga:

> *Mapalad ka pa rin kumpara sa akin!*
> *Ang kasalukuyan lang ang dumaraan sa iyo:*
> *Pero naku! Nililingon ko ang nakaraan*
> *At kay lungkot ng tanawin!*
> *At sa hinaharap, kahit hindi ko makita,*
> *Hula ako nang hula at natatakot.*

Naiinggit ang makata sa takot na takot na maliit na dagang iyon sa sandaling iyon, dahil ang mga

kinatatakutan nito ay hindi tulad ng sa kaniya. Kinilala ni Burns na may makasalanang nakaraan siyang kailangang harapin. Dahil dito, alam niyang may hinaharap na dapat ikatakot, dahil sa wakas ay haharap siya sa Hukom ng lahat ng panahon. Kaya malungkot ang kasalukuyan niya, at hindi siya mabigyan ng lahat ng hilig niya sa kalayawan ng panatag na kapayapaan o pangmatagalang kagalakan.

Sa pagpasok natin sa Bagong Taon, sa biyaya ng Dios, maaari tayong pumasok na may kapayapaan at kagalakan. Namatay ang Anak ng Dios sa krus para ayusin ang ating mga nakaraang kasalanan at pagkabigo, at para tiyakin ang isang maluwalhating kinabukasan kasama Niya sa langit, kaya anuman ang mangyari sa di-tiyak na mundong ito, hindi natin kailangang matakot. Makapagpapahinga tayo sa sakripisyo ng Tagapagligtas sa krus at matatanggap Siya sa pananampalataya sa ating puso. Sabi ng Biblia, “Yamang inaring-ganap nga sa pananampalataya, ay mayroon tayong kapayapaan sa Dios sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesucristo” (Rom. 5:1).

Mas mabuti iyan kaysa maging daga!

“Panginoon, Turuan Mo Kaming Manalangin” (Pebrero–Marso 2000)

Mula sa Uplook, Pebrero–Marso 2000. Pag-aaral sa Biblia.

Bakit tayo dapat manalangin?

Dahil Kumikilos ang Dios sa Pamamagitan ng Panalangin

1. Kasama ng Kaniyang Bayan: a. Noong nakaraan (Dan. 9:2) b. Sa kasalukuyan (Mt. 9:38) c. Sa hinaharap (Mt. 24:20)

2. Para sa iba sa pamamagitan ng Kaniyang Bayan: a. Si Abraham—para maingatan si Lot b. Si Moises—para sa bayan ng Dios c. Si Daniel—para sa layunin ng Dios

3. Sa loob ng Kaniyang Bayan: a. Lubos na kagalakan (Jn. 16:24) b. Ang kapayapaan ng Dios (Phil. 4:6-7) c. Bagong lakas (Isa. 40:31) d. Nabagong buhay (2 Cor. 3:18) e. Natutugunan ang sarili nating mga pangangailangan (Job 42:10)

Bakit tayo nanghihina sa panalangin

1. Katamaran: kakulangan ng disiplina sa sarili

2. Kapabayaan: dahil sa unti-unting pagguho

3. Pagod: sumusuko dahil sa pagkahapo

1. Ang sagot—hindi AYON sa inaasahan: a. Pagtitiis—kapighatian (Rom. 5:8) b. Himala—tawag na sumunod (Jn. 11:39) c. Mas malapit na paglakad—ang Krus (Mt. 16:2) d. Malaking pagpapala—malaking pagsubok (Eph. 3:16)

2. Ang sagot—hindi SA PANAHONG inaasahan: a. Matindi ang pagsalungat ni Satanas (Dan. 10:13) b. Iba ang kalooban ng Dios (Lk. 11:9) c. Mali ang hinahangad natin (Jas. 4:3) d. Kailangang humingi nang may pananampalataya (1 Jn. 5:14-15) (mga panalangin ng pananampalataya at pag-asa, Rom. 4:18) e. Matigas ang ulong pagtanggi sa Dios (Jn. 5:40)

Ano ang panalangin?

Inilalarawan ng Salita ng Dios ang Panalangin

1. Gawain ng isip

Problema: kawalan ng konsentrasyon

2. Kilos ng espiritu

Problema: walang pagpapahalaga

3. Damdamin ng kaluluwa

Problema: pag-uulit lang

4. Paghingi ng tulong

Problema: walang kahilingan

5. Pagpapahayag ng puso

Problema: hindi malusog na kalagayan ng puso

Mga uri ng panalangin

Pinag-iiba-iba ng Salita ng Dios ang Panalangin

1. Ang biglaang panalangin: panalangin at takot (Mt. 14:30)

2. Ang mapagsakripisyong panalangin: panalangin at pag-aayuno (Mt. 17:21)

3. Ang matatag na panalangin: panalangin at pakikipaglaban (Eph. 6:12)

1. Pagsamba: paglilingkod sa puso ng Dios (tingnan ang ❖ sa ibabang kanan)

2. Papuri: (pagpupuri—εὐλογέω) (tingnan ang Ps. 107, ang komentaryo ng Lumang Tipan sa papuri sa Dios)

3. Pasasalamat: (Rom. 1:21) “Ni hindi nagpasalamat”

4. Pagtatapat: (ὁμολογέω) (1 Jn. 1:9) na inuunahan ng pag-amin (Ps. 51:3)

5. Pagsamo: pagpapahayag ng isang hangarin (Jn. 17:5) “luwalhatiin Mo Ako…”

6. Pamamagitan: pagtayo sa pagitan ng pangangailangan ng isang tao at ng Dios (Jas. 5:16)

7. Pagtatanggol (Job 42:10): “Inalis ng Panginoon ang pagkabihag ni Job nang ipanalangin niya ang kaniyang mga kaibigan”

❖ May makukuhang tapes ng isang seminar tungkol sa Pagsamba sa Rise Up & Build ’97 mula sa Uplook Ministries.

Pumasok Kayo (Hunyo 2000)

Mula sa Uplook, Hunyo 2000. Pag-aaral sa Biblia.

Tumawid ka sa ilog papunta sa panig ng pagpapala.

Ang daing ng puso ng maraming mabuti ang hangarin at masisipag na mananampalataya ngayon ay maaaring ipahayag sa mga salita ng himno:

Nasaan na ang kaligayahang nadama ko,
Nang una kong makita ang Panginoon?
Nasaan na ang nakagiginhawang tanaw
Kay Jesus sa Kaniyang Salita?
Kay payapa ng mga oras na tinamasa ko noon,
Kay tamis pa rin ng alaala nila,
Pero nag-iwan sila ng masakit na kawalan,
Na hindi kailanman mapupunan ng mundong ito.

Ito sana ang naging pananalita ng mga Hebreo na sinulatan ng liham na ito noong unang panahon. Maganda ang naging simula nila at nagdusa sila dahil dito (10:32-34). Katulad sila ng kanilang mga ninuno noon na umalis sa Egipto, tumawid sa Dagat na Pula, at umawit ng awit ng tagumpay nang lamunin ng tubig ang mga hukbo ng Egipto. Pero pagkatapos ay dumating ang mahabang paglalakbay sa ilang, at si Amalek, at ang malungkot na talaan ng pagsuway at di-pagsampalataya. Kaya nagpagala-gala sila nang 40 taon at marami ang “hindi nakapasok dahil sa di-pagsampalataya” (3:19).

Ganoon din sa mga Hebreong ito. Nagdusa sila sa “mga pagkutya at mga kapighatian” dahil sa kanilang hakbang ng pananampalataya. Binigyan sila ng mataimtim na babala gamit ang malinaw na halimbawang ito—ang

pagkabigo ng Israel na pumasok sa lupain dahil sa di-pagsampalataya.

Di-pagsampalataya ang Humadlang sa Kanila

Binabalaan sila na posible ring hindi makapasok ang mga mananampalataya sa Bagong Tipan sa mga pagpapala ng kanilang espirituwal na mana—ang larangan ng pakikipaglaban, pananakop, pananampalataya, at kapahingahan—dahil sa di-pagsampalataya. Sa mga Hebreong iyon, hindi ito di-pagsampalataya na may Dios. Alam nilang mayroon Siya. Hindi ito di-pagsampalataya sa kapangyarihan ng Dios. Siya ang “lumikha ng sanlibutan.” Ito ay di-pagsampalataya sa laki ng biyaya ng Dios—na dahil nagkasala sila at nabigo, ang kanilang pag-iisip na Judio ay nagtulak sa kanila na lumingon sa lumang sistema na doon sila minsang nakasumpong ng ginhawa, ang sistema ng paulit-ulit na paghahandog. Inakala nila, tulad ng kanilang mga ninuno, na dahil nabigo sila, kailangan nilang bumalik at magdala ng panibagong handog. Hindi nila kailanman naunawaan ang kabuuan at pagiging katanggap-tanggap ng tapos nang gawain ni Cristo, ni ang patuloy na halaga ng Kaniyang hindi pa tapos na gawain para sa kanila sa langit.

Gusto ng Dios na Makapasok Sila

Gumagamit ang Panginoon ng halimbawa sa Lumang Tipan, at tayo sa ating panahon ay makikinabang dito. May pangako ng tipan na ibinigay sa Israel para kanilang paniwalaan:

Ako ang Panginoon, at ilalabas ko kayo mula sa ilalim ng mga pasanin ng mga Egipcio, at ililigtas ko kayo sa kanilang pagkaalipin, at tutubusin ko kayo sa

pamamagitan ng unat na bisig, at ng mga dakilang paghatol: at kukunin ko kayo sa Akin na pinaka-bayan, at Ako'y magiging inyong Dios: at inyong makikilala na Ako ang Panginoon ninyong Dios, na naglalabas sa inyo mula sa ilalim ng mga pasanin ng mga Egipcio. At dadalhin ko kayo sa lupain na aking ipinanumpa na ibibigay kay Abraham, kay Isaac, at kay Jacob; at ibibigay ko sa inyo na pinakamana: Ako ang Panginoon (Ex. 6:6-8).

Ang tipang ito ay unang ibinigay sa mga patriarka (Ex. 6:3); itinatag ito ng Kaniyang Salita (v. 4); at inalala ito ng Panginoon (v. 5). Pinagtibay ito ng Panginoon sa pitong “Aking gagawin” sa Exodo 6. Tiniyak sa kanila ang pitong dakilang katotohanan. Sila ay gagaanan at iaahon; “ilalabas ko kayo” (v. 6a). Sila ay palalayain at ilalabas; “ililigtas ko kayo sa kanilang pagkaalipin” (v. 6b). Sila ay tutubusin at ibabalik; “tutubusin ko kayo” (v. 6c). Sila ay mababawi at ilalapit; “kukunin ko kayo sa Akin” (v. 7a). Sila ay magkakaugnay sa Kaniya at itatawid; “Ako'y magiging inyong Dios” (v. 7b). Sila ay aakayin at dadalhin sa lupain; “dadalhin ko kayo sa lupain” (v. 8a). Sila ay pagpapalain at payayamanin ng isang mana; “ibibigay ko sa inyo na pinakamana” (v. 8b).

Ang lahat ng pangakong ito ng tipan ay yakap-yakap ng mga bisig ng Banal na Nangangako, “Ako si Jehova” (vv. 6, 8), sa simula at sa dulo. Para sa mga mananampalataya sa Bagong Tipan, ang pangako nila ay walang hanggang pagpapala at espirituwal na mana, “isang manang di nasisira, at walang dungis, at hindi kumukupas, na inilaan sa langit para sa inyo” (1 Pet. 1:4). Pero hindi na natin kailangang hintayin ang langit para matikman ang mga bunga nito, malasap ang mga tagumpay nito, at payamanin ng mga espirituwal na

kayamanan nito. “Purihin ang Dios at Ama ng ating Panginoong Jesucristo, na nagpala sa atin ng bawat espirituwal na pagpapala sa sangkalangitan kay Cristo” (Eph. 1:3).

Gayunman, para makapasok at matamasa ang ilan sa mga kayamanan ng manang iyon dito at ngayon, may ilang katotohanang kailangang maitatag sa ating pananampalataya, gaya ng sa Israel nang tingnan nila ang posibilidad na matamasa ang mga pagpapala ng mga pangako ng Dios sa kanila.

Una, kailangan nilang matanto na talagang may larangan ng pagpapalang matatamasa. Hindi ito panaginip, hindi guni-guni, hindi panandaliang pag-asa na maglalaho tulad ng hamog sa umaga. Talagang may kahanga-hangang lugar ng pagpapala na mapapasok (Ex. 3:8).

Pero may problema sila. Habang nasa Egipto pa, ang larangang iyon ng pagpapala ay parang napakalayo, parang imposible. Pero tiniyak sa kanila ng Panginoon na nakita Niya ang kanilang paghihirap, narinig Niya ang kanilang daing, at alam Niya ang kanilang mga kalungkutan (Ex. 3:7). May mga kalungkutang hindi kailanman maisasalita. Naririnig lamang ang mga ito sa mga espiritung dumaraing na Dios lang ang nakakaalam. Kaya itinaas Niya ang kanilang ulo at sinabi sa kanila kung ano ang nais Niyang matamasa nila. Dadalhin Niya sila sa isang kahanga-hangang lupain, isang lupain ng kalayaan, kasaganaan, at pagiging mabunga; pero magiging lupain din ito ng pakikipaglaban. Naroon sa lupain ang kaaway (Josh. 3:10).

May mga Makapangyarihang Kaaway na Sumasalungat sa Atin

Ganoon din sa atin. May larangan tayo ng mga espirituwal na pagpapalang matatamasa. Binuksan ito para sa atin sa napakalaking halaga at sa biyaya ng Dios. Gayunman, may mga pagpapalang mapapasok lamang natin sa pag-angkin ng pananampalataya at sa masigasig na pagsisikap (Heb. 4:2, 11). Ang mahalagang espirituwal na teritoryong ito ay kailangang sakupin sa pakikipagbuno at pananakop (Eph. 6:12)—hindi sa lakas ng laman, kundi sa probisyon ng Dios at sa kapangyarihan ng Espiritu na ang tinig ay dapat nating pakinggan.

Matapos makipaglaban kay Amalek sa ilang, baka medyo nagulat ang mga anak ni Israel nang matuklasan nilang may mga makapangyarihang kaaway pa sa lupain. Ipinapaalala sa atin ni Pablo ang ating espirituwal na labanan ngayon, “Sapagkat ang ating pakikipagbuno ay hindi laban sa laman at dugo, kundi laban sa mga pamunuan, laban sa mga kapangyarihan, laban sa mga namamahala sa kadiliman ng sanlibutang ito, laban sa espirituwal na kasamaan sa matataas [na makalangit] na dako” (Eph. 6:12). Ang sangkalangitan ang larangan ng ating mga pagpapala kay Cristo (Eph. 1:3; 2:6).

Napabagsak si Faraon sa loob ng isang araw. Nakipaglaban sa kanila si Amalek sa buong paglalakbay sa ilang. Ngayon naman ay haharap sila sa pitong makapangyarihang kaaway sa lupain. Sa katunayan, mas marami silang nakipaglaban sa Lupang Pangako kaysa sa Egipto o sa ilang. Pero sa huli, ang lahat ng kaaway na iyon sa lupain ay masasakop at mapapasuko. At ganoon din sa atin (tingnan ang Rom. 16:20).

Baka nagugulat ang anak ng Dios na habang sinusundan natin ang ating makalangit na pagkatawag at hinahangad ang mas malapit na paglakad sa mga layunin ng Dios, hindi gumagaan ang daan ni humihina ang labanan. Hindi kailanman nangako ang Panginoon sa Kaniyang mga alagad na magiging madali ito—ang ipinangako lang Niya ay ang Kaniyang palagiang presensya at ang Kaniyang pamatok, at hindi iyon madali hangga't hindi natin pinapasan.

Hindi lang naman ang mga kaaway na Cananeo ang panganib sa mga Hebreo. May iba pang seryosong panganib na maaaring humadlang sa kanila na “makapasok”—ang mismong mga panganib na hinarap ng Israel sa ilang.

1. Hindi pakikinig sa tinig ng Espiritu (Heb. 3:7): Noong panahon ng Lumang Tipan, karaniwang tinig ng Ama; sa mga Ebanghelyo, ang tinig ng Anak; pero mula Pentecostes hanggang ngayon, ang tinig ng Banal na Espiritu. Maraming huwad na tinig na nagsasabing sila ang tinig ng Espiritu, pero ang Banal na Espiritu ay hindi kailanman magsasalita nang salungat sa Banal na Kasulatan. Ang mga banal na katotohanang ito ang dapat nating pakinggang mabuti. Ilalantad ng ilaw ng Salita ang kadiliman. At, na mas matalas kaysa alinmang tabak na magkabila ang talim, tatagos ito “hanggang sa paghihiwalay ng kaluluwa at espiritu, at ng mga kasukasuan at utak sa buto, at nakakakilala ng mga iniisip at mga hangarin ng puso” (Heb. 4:12). Ibig sabihin nito ay pagbabasa ng Salita ng Dios, pagsunod sa Salita ng Dios, at pagkain mula sa Salita ng Dios.

2. Hinahayaang tumigas ang puso nang walang pumipigil (Heb 3:8): Pero paano ba tumitigas ang puso?

“Sa pamamagitan ng pandaraya ng kasalanan” (v. 13). Kaya kailangan nating itanong, paano nandaraya ang kasalanan? Tinutukoy dito ang Bilang 14, “ang pagpapagalit” at “ang araw ng tukso” sa ilang nang subukin ng Israel ang Dios para makita kung hanggang saan sila makapagpapatuloy sa kasalanan nang hindi Siya kumikilos. Dinaya ng kasalanan ang bayan sa pagpapaisip sa kanila na mas mabuti ang mga kalayawan ng kasalanan kaysa sa mga probisyon ng Panginoon (Num. 14:2). Dinaya sila ng kasalanan sa pagpapaakala sa kanila na ang pagpapatawad ng Dios ay laging nangangahulugang wala nang disiplina. Pero ang salita Niya sa kanila matapos mamagitan si Moises ay, “Pinatawad ko na…pero…” Dahil sinubok nila ang pasensya ng Dios nang sampung beses, sinabi Niya sa kanila na hindi nila makikita ang lupain (vv. 20-21). Dinaya sila ng kasalanan sa pagpapaakala sa kanila na ang makasalanan nilang pag-uugali ay sila lang ang tinatamaan, pero isang malungkot na bunga nito ay magpapagala-gala ring kasama nila ang kanilang mga anak nang apatnapung taon (v. 33).

3. Paglayo sa Dios na buhay (Heb. 3:12): Ang salitang “lumayo” ay hindi gaanong “pag-alis” kundi “pagtayo sa malayo,” “pagpapanatili sa malayo,” “pagtalikod” (JND). Ito ang saloobin ng pusong “nag-iilag” sa Dios. Sa active voice, ito ay ang pagtulak sa iba na lumayo. Isang napakabigat na pananagutan nga.

Gayunman, para sa mga mananampalatayang Hebreo—at sa lahat ng katulad nila—hindi pa huli ang lahat. May tatlong panangga laban sa ganitong malungkot na kawalan. Una, kailangan nilang tapat na suriin ang kalagayan ng sarili nilang puso (Heb. 3:12). “Mag-ingat kayo,” ibig sabihin ay “tumingin,” “pagbulay-bulayang

mabuti.” Ito ay dapat na seryoso at tapat na pagsasaliksik sa sarili nilang puso. Hindi puwede ang pasulyap-sulyap lang. Ang unang hakbang na ito sa panunumbalik ay ang tapat na pagharap sa katotohanan ng kalagayan ng sarili nating puso. Ang mga Hebreong ito ay hindi relihiyosong pagano, kundi mga “kapatid” na “nakikibahagi” kay Cristo (v. 14). Ang personal na pagsasaliksik sa puso ay magbibigay sa kanila ng pasanin para sa iba, na baka nasa ganoon ding kalagayan ng puso tulad nila noon.

Pagkatapos, kailangan nilang “pangaralan” ang isa't isa araw-araw. Ang gawaing ito ay hindi mapanirang pamumuna ni hindi dapat gawin nang may mapanghusgang saloobin. Ang salitang “pangaralan” ay nangangahulugang aliwin, palakasin. Ibig sabihin nito ay tumabi sa kapatid, tumulong, makiusap. Ang ganitong mapagmahal at tapat na pagkilos para sa iba ay titiyak na ang sarili nilang puso ay mananatiling tama muna sa Dios, araw-araw.

Ikatlo, kailangan nilang panghawakan ang “pasimula ng… pagtitiwala” o “ang pasimula ng katiyakan” (v. 14). Ang “katiyakang” ito ay ang pundasyon o “saligan” na dapat nilang mahigpit na panghawakan. Ano ang pasimulang iyon? Tiyak na iyon ang pagkatuklas nila sa biyaya ng Dios at sa tapos nang gawain ni Cristo. Bilang mga Judio, umasa sila noon sa isang sistema ng paulit-ulit na paghahandog, pagsunod sa kautusan, at mga seremonya. Pagkatapos ay pinalayas ng liwanag ng maluwalhating ebanghelyo ang kanilang kadiliman at dinala sila sa liwanag ng walang kapantay na biyaya ng Dios. Nanganganib silang lumingon sa lumang sistema na kumakapit sa mga anino at hindi sa tunay na bagay.

Paano Pumasok

Matapos suriin ang puso, magpangaralan nang may pagmamahal, at umangkin sa pananampalataya, makapapasok na sila sa kagalakan ng kanilang mana. Tatlong pagsasanay ang hinihingi ngayon sa kabanata 4. Dapat silang matakot na baka hindi nila makamit ang pangako ng Dios. Marami sa mga anak ni Israel ang hindi nakapasok sa lupain dahil sa di-pagsampalataya (3:19). Ngayon, ang mga Hebreong ito ay dapat manampalataya sa pangako ng Dios, panghawakan lang ang Salita ng Dios, hiwalay sa kanilang mga damdamin at takot. Narinig ng mga anak ni Israel ang kahanga-hangang mensahe, tunay na isang ebanghelyo ng kapahingahan, pero hindi nila ito pinaniwalaan (4:2). Sinabi ni Josue, “Binigyan kayo ng Panginoon ninyong Dios ng kapahingahan…” (Josh. 1:13). Sa layunin at probisyon ng Dios, kanila na ito, pero nabigo silang angkinin ito sa pananampalataya. Pati si Rahab at ang mga taga-Jerico ay alam iyon at sinabi sa mga espiya, “Ibinigay sa inyo ng Panginoon ang lupain” (Josh. 2:9). Nabalitaan nila ang Dagat na Pula at ang kanilang mga tagumpay at sinabi, “Pagkarinig namin ng mga bagay na ito, nanlumo ang aming puso” (v. 11). Kanila na ang Jerico 40 taon bago pa sila pumasok sa lupain!

Atin Na ang Lahat

O, kay rami ng atin ngayon kay Cristo, “Siya na hindi ipinagkait ang Kaniyang sariling Anak, kundi ibinigay Siya para sa ating lahat, paanong hindi Niya ibibigay sa atin nang walang bayad ang lahat ng bagay kasama Niya?” (Rom. 8:32). Kung hindi tayo nakapapasok sa mga kayamanang ito, masasabi nating alinman sa hindi talaga sila totoo o hindi lang tayo naniniwala na para sa

atin ang lahat ng ito. Baka iniisip natin na nakalaan ito para sa mga kahanga-hangang Kristiyanong kilala natin, para sa mga maka-Dios at sa mga dakilang lingkod, pero hindi para sa mga “ordinaryong” Kristiyanong tulad natin.

Ang mga Hebreo, matapos ayusin ang kanilang puso at pangaralan ang isa't isa, ay dapat na “magsikap”—maging masigasig—na makapasok sa larangan ng kapahingahan (4:11). Itinuturo tayo muli sa mga anak ni Israel. Sa kabila ng pagtubos sa pamamagitan ng dugo, paglaya mula kay Faraon, himalang probisyon araw-araw, at pag-iingat sa buong paglalakbay, marami sa kanila ang namatay sa maling panig ng ilog at hindi kailanman nakapasok sa Lupang Pangako.

Huwag Natin Itong Palampasin

Kaya ang panganib para sa mga Hebreo at para sa atin ngayon ay ito: sa kabila ng Kalbaryo, ng tapos nang gawain, ng walang lamang libingan, ng niluwalhating Tagapagligtas, ng laging nabubuhay na dakilang Punong Saserdote na patuloy na naglilingkod para sa atin, at ng tinig ng Banal na Espiritung nananahan sa atin, posible para sa marami na ang kaluluwa ay naligtas sa biyaya na sayangin ang kanilang mga araw at hindi kailanman makapasok sa pagtatamasa ng mga “espirituwal na pagpapala sa sangkalangitan kay Cristo.” Sinabi ng Panginoong Jesus, “Sapagkat ang sinumang magnais na iligtas ang kaniyang buhay ay mawawalan nito; pero ang sinumang mawalan ng kaniyang buhay dahil sa Akin at sa ebanghelyo ay siyang magliligtas nito” (Mk. 8:35).

Ang mga hindi sumasampalataya ay maaaring maglaro ng kanilang mga laruan, magpakasaya sa kanilang mga templong may ilaw-neon, kumapit sa kanilang mga

kayamanang palamuti lang, at ubusin ang sarili sa mga panandaliang kalayawan, nakakalimutang lilipas din ang mga ito agad at iiwan nila ang lahat. Ang makalamang mananampalataya, tunay na ligtas, pero kontento na sa mga anino ng mundong ito sa halip na sa tunay na walang hanggang mana, ay nakatayo sa maling panig ng ilog, nakatanaw at baka paminsan-minsan ay nananabik, pero hindi kailanman pumapasok sa pananampalataya sa lahat ng inilaan ng Dios kay Cristo, at sa napakalaking halaga, para matamasa ng Kaniyang bayan.

Mas higit na dakila ang ating mana kaysa sa naging mana ng Israel. Ito ay “isang manang di nasisira at walang dungis, at hindi kumukupas, na inilaan sa langit para sa inyo, na iniingatan ng kapangyarihan ng Dios sa pamamagitan ng pananampalataya hanggang sa kaligtasan…” (1 Pet. 1:4). Nawa'y pakinggan natin ang tinig ng Espiritu habang ibinibigay Niya ang Kaniyang banal na paanyaya ng biyaya sa huling talata ng kabanata: “lumapit nang may lakas ng loob…tumanggap ng awa…makasumpong ng biyaya”!

Sa Wakas, Nasa Tahanan Na: Ang Taong Mahal Natin (Disyembre 2000/ Enero 2001)

Mula sa Uplook, Disyembre 2000/Enero 2001. Kuwento. Isinulat mula sa tape na nai-record sa Markham Bible Chapel, Enero 12, 1996.

Tapos na ang digmaan. Nasa Burma ako noon nang mabalitaan naming uuwi na kami. Pumunta kami sa Bombay para sumakay ng barko. Siyempre, napakaraming lalaki ang pauwi, pero dalawandaan sa amin ang itinalaga sa S.S. Scythia, isang barkong buong inayos para maging pampasaherong barko. Kaya ang ganda talaga para sa amin na umuwi sakay ng napakagandang barko!

Hindi namin alam hanggang mga isang araw na kaming nasa dagat na may halos dalawang libong bilanggong Italyano ng digmaan sa ibaba. Pinauuwi na sila sa Italya. Marami sa kanila ang ilang taon nang hindi nakauuwi. Tuwing gabi, dinadala nila ang kanilang mga gitara at mandolin at nagtitipon sa isang bahagi ng bukas na deck. Doon, sa ilalim ng mga bituin, umaawit sila ng mga awit tungkol sa tahanan. Pumupunta kami sa likuran ng aming itaas na deck para makinig sa kanila. Ang ganda talaga.

Bawat araw na lumilipas sa dagat, ramdam namin ang pagtindi ng damdamin habang papalapit sila sa tahanan. Dumaan kami sa Dagat na Pula at sa Suez Canal, tumawid sa Mediterranean, at pagkatapos ay pumasok sa Naples Bay, tanaw ang Vesuvius sa malayo.

Pinagmasdan namin ang abalang kilos habang dumadaong ang barko. Mula sa kinatatayuan namin, kita namin na may malaking tolda kung saan naroon ang military police. Ang lahat ng lalaking ito ay kailangang dumaan at palayain sa toldang iyon ng militar bago sila makalabas papunta sa kanilang mga mahal sa buhay. Kita namin ang libu-libong naghihintay sa likod ng bakal na barandilya. Pero may maliit na grupo ng mga tao na pinapasok, mga tatlumpu't lima siguro. Sa hindi malamang dahilan, nasa daungan sila mismo, at isang maliit na bakod na kahoy lang ang pumipigil sa kanila.

At kay tindi ng damdaming nakita namin! Ramdam din namin iyon; uuwi na rin kami!

Isang malaking lalaki ang nakarating sa paanan ng gangplank at nagsimulang sumayaw nang paikot-ikot, sumisigaw, “Kalayaan, kalayaan!” Hindi na siya bilanggo; malaya na siya sa wakas!

Isa pang lalaki ang dumapa nang buong haba sa batong-bilog na daan at hinalikan ang lupa. Ang lugar na pinapangarap niya sa lahat ng taong iyon. Italia! Tahanan, mahal na tahanan!

Pagkatapos ay pinanood ko ang isang binatang bumababa sa gangway. Matipuno siya, may dalawang kit bag, isa sa bawat balikat. Nasa kalagitnaan na siya ng gangplank nang may sumigaw mula sa isa sa mga lalaki sa maliit na grupo sa daungan, “Antonio!”

Tumingala ang binata. May lalaking kumakaway ng mga braso. Binitawan niya ang kaniyang mga kit bag doon mismo at tumakbo pababa sa umuugang gangway. Sinubukan siyang pigilan ng military police at idirekta sa tolda, pero nilampasan niya sila, tumatakbo papunta sa bakod. Hindi rin siya napigilan ng bakod. Lumundag

siya sa ibabaw ng mga ulo ng mga tao at niyakap ang leeg ng lalaking iyon. Mula sa itaas na deck, narinig namin silang umiiyak sa tuwa. Ano sa palagay mo ang iniisip niya noon mismo? Kalayaan? Hindi na bilanggo? Sa tingin ko hindi. Italya? Ang mga taniman ng olibo? Ang mga ubasan? Ang sikat ng araw sa Mediterranean? Sa tingin ko hindi. Sa tingin ko ang pumuno sa puso niya sa sandaling iyon ay ang taong mahal niya.

Alam mo, minamahal, talagang kahanga-hanga iyon, kapag sa wakas, sa isang iglap, tumapak tayo sa pampang, at alam nating nasa tahanan na tayo. SA WAKAS, NASA TAHANAN NA! Ramdam nating nasa bahay na tayo, kasama ng pamilya ng Dios. Napakaganda, minamahal, ang makauwi. At napakaganda ang maging malaya. Malaya na sa nanghihinang laman na ito at sa masamang pusong ito. Pero hindi iyan ang magiging langit para sa atin. Ano kaya iyon? “Makikita nila ang Kaniyang mukha,” at Siya ang Taong mahal natin!

Ang Kayamanan (Pebrero 2001)

Mula sa Uplook, Pebrero 2001. Tula.

May iniingatan akong mahalagang kayamanan
Sa isang kahong batong may magandang ukit,
Napakamahal nito, at ang halaga
Ay lalo pang tumaas sa paglipas ng mga taon.
Isang araw dumating ang Taong Puspos ng Kalungkutan
Upang makisalo sa akin sa hapunan,
Alam kong hinihiling ng Kanyang puso
Na ibigay ko ang aking kayamanan.
Kinuha ko at dinala ang aking kayamanan:
"*Iniaalay ko ito sa Iyo.*"
Pero malungkot Niyang sinabi, "Hindi,"
"*Kailangang mabasag ang kahon.*"
"*Hindi ba puwedeng ibigay ko sa Iyo ang yamang ito na nasa kahon pa,*
Na napakaganda? Matutuwa ang Iyong mata na makita ito."
"*Hindi, basagin mo—basagin mo ito,*" *sabi ng mahinahong tinig sa akin,*
"*Sapagkat wala nang ibang kayamanang dapat pang ilagay diyan.*"
Sa sandaling iyon ng pagpapasya, binasag ko ang aking kahon,
At alam kong habang ginagawa ko iyon, ang pagbasag ay dumurog sa aking puso.
Ibinuhos ko ang lahat kay Jesus, sa Kanyang maharlikang ulo,
Sapagkat di magtatagal ay puputungan ito ng koronang tinik

At hihiga Siya sa piling ng mga patay.
Sabi ng diyablo, "Nasayang lang iyan;
Kailangan ka ng mga karaniwang tao,"
Pero walang anumang ibinigay sa Kanya
Na kailanma'y magiging karaniwan lamang.
Yumukod ako sa harapan Niya,
At pinahiran ang mapalad Niyang mga paa,
Alam na alam kong Siya'y karapat-dapat;
Buo at ganap ang aking handog.
At saka—may kakaibang nangyari:
Ibinalik Niya ito sa akin;
Hindi na nakakulong tulad ng dati, kundi kumalat ang bango nito.
Ang halimuyak na nasa Kanyang Persona ay nasa aba kong kamay na rin;
Ang dating ikinulong ng kahon ay kumalat na ngayon sa bawat lupain.
Kaya natutunan ko ang aral: Para tumanggap, kailangan muna nating magbigay. At ang kagalakan ay nangangailangang tayo'y magdusa; namamatay tayo sa sarili—upang mabuhay.
Hindi Niya ninanakaw ang ating kayamanan ni inaagaw ang mahal sa atin. Kumukuha Siya, pero para tayo'y payamanin; sumasaway Siya, para tayo'y ilapit sa Kanya.

Aagawin Paitaas (Agosto 2001)

Mula sa Uplook, Agosto 2001. Artikulo. Hinango mula sa The Watered Garden.

Sa mga araw na ito na lalong dumarami ang kawalang-katiyakan, may maliwanag at tiyak na pag-asa!

"Sa palagay mo, mahahabol pa kaya natin ang lahat ng trabaho?" Nakatayo kami sa press room nang itanong iyon ni brother Tim. Amoy na amoy sa buong lugar ang tinta ng imprenta, ang makintab na papel, at ang panlinis. Ang tuloy-tuloy na indayog ng mga makina ng imprenta, na paminsan-minsan ay sinasabayan ng mahinang lagutok ng pamutol ng papel, at masiglang sinasaliwan ng mabilis na kalatog ng folder sa likuran—lahat ay naghahalo na parang isang "lagnat ng makina" na hindi na talaga naaalis sa sistema ng mga lumang manlilimbag.

Mahabol? Siyempre, tungkol iyon sa mga deadline. Ang mga deadline na laging nandiyan at laging nagmamadali, na para bang dumarating at gumagapang sa atin sa gabi habang tayo'y natutulog. Para silang mga dandelion sa aming hardin. Ayusin mo ang isa, at pagsapit ng umaga, dalawa na ang pumalit.

Oo, tayo'y aagawin paitaas. Wala nang mas tiyak pa riyan, maliban lang na hindi natin masasabi kung kailan iyon mangyayari. Hindi lang tayo makakahabol sa lahat ng deadline, kundi para sa mananampalataya kay Cristo, tayo'y aagawin paitaas at ilalayo sa kaharian ng lahat ng may kinalaman sa kamatayan. Para sa Cristiano, hindi ito "deadline," kundi "lifeline" ng ating pag-asa, na umaabot hanggang sa loob ng tabing kung saan ang

Kapitan ng ating kaligtasan ay nakapasok na, at Siya ang garantiya na "hindi Siya mananatili sa langit at iiwan ako."

Pero ang muling pagdating ng Panginoong Jesu-Cristo para sa Kanyang Iglesia, upang agawin sila paitaas sa Kanyang sariling presensya (iyan mismo ang ibig sabihin ng salitang "rapture"), ay isang deadline na dapat talagang katakutan ng bawat hindi mananampalataya. Isipin mo ang isang mundong wala na kahit isang inang nananalangin, o makadiyos na ama, o asawang babae o lalaking umiibig kay Cristo! Ang mga "born-again" na madalas pagtawanan ng mga mapagbiro ng mundo ay mawawala na, at hindi na kailanman gagambalain ang lipunan sa kanilang mga babala tungkol sa darating na paghuhukom, at sa alok ng buhay na walang hanggan. Ang mga umiibig sa mundong ito ay malaya na noon, sa kanilang "New Age" na walang Cristo, na tumingin pababa, gaya ng ginagawa nila, sa kanilang sinaunang diyos na "mother earth," na sinasamba at pinaglilingkuran ang nilalang sa halip na ang Lumalang (Rom. 1:25).

Ang panawagan sa mga umiibig sa Diyos sa mga araw na ito ay hindi ang tumingin pababa sa kahariang ito ng mga libingan, mga daing, at mga lapida, kung saan ang kuwento ng buhay ay madalas na pinaiikli na lang sa ilang linyang inukit sa tabi ng petsa ng kapanganakan at kamatayan. Ang mananampalataya kay Cristo ay may mas mataas na tinitingnan, isang makalangit na hantungan, isang banal na kinabukasan, at tunay na kapayapaan. Kaya hindi nakapagtataka na ipinaaalala sa atin ng Kasulatan na "ang ating [pagkamamamayan] ay nasa langit; na mula roon naman ay hinihintay natin ang Tagapagligtas" (Phil. 3:20).

Habang winawasak ng karahasan ang lipunan, habang lumalaganap ang kasamaan at katiwalian sa matataas na puwesto, habang natutuklasan sa bandang huli na ang mga idolo ng masa ay may mga paang putik pala, habang umuuga ang mga pamahalaan at nangangapa ang mga pinuno sa kanilang kadiliman para sa kahit kaunting sinag ng pag-asa—napakaganda para sa anak ng Diyos na malaman na maaaring ito na talaga ang taon ng Kanyang pagdating, kung kailan tayo sa wakas ay aagawin paitaas!

Pero "ang pag-asang naantala ay nagpapasakit ng puso" (Prov. 13:12). Sinabi ni Pablo, "Kung sa buhay lamang na ito tayo may pag-asa kay Cristo, tayo sa lahat ng mga tao ay lalong kahabag-habag" (1 Cor. 15:19). Sumigaw ang mang-aawit, "Bakit ka nanglulumo, Oh kaluluwa ko? At bakit ka nababagabag sa loob ko? Umasa ka sa Dios" (Ps. 42:5). May tagumpay laban sa libingan sapagkat "Si Jesus ay muling darating!" "Tayo...ay aagawing kasama nila" (1 Thess. 4:17).

O, kagalakan, o, kaligayahan,
Kung tayo'y aalis nang hindi namamatay!
Walang sakit, walang kalungkutan,
Walang takot, at walang iyakan!
Aagawin paitaas sa mga ulap
Kasama ng ating Panginoon tungo sa kaluwalhatian,
Kapag tinanggap na ni Jesus ang sa Kanya.
O Panginoong Jesus, hanggang kailan?...
—H. L. Turner

Ang Kasalanan ng mga Pusong Walang Pag-ibig (Oktubre 2001)

Mula sa Uplook, Oktubre 2001. Artikulo. Hinango mula sa The Watered Garden.

Ako ba ang tagapag-ingat ng aking kapatid?

Nandoon siya, nakahiga sa papadilim na gabi ng mainit na India, halos hindi makita sa gitna ng mga basahang bahagyang tumatakip sa kanya. Sa unang tingin, para lang siyang isa sa mga tambak ng basurang winalis sa isang sulok. Saka ko nakita na may gumalaw. Isang maitim at payat na braso ang lumabas mula sa mga basahan, iniaabot ang isang kamay na nakatikom na parang mangkok, umaasang makatanggap ng kaunting baksheesh mula sa mga dumaraan.

Mula sa kinatatayuan ko na medyo malayo, halos hindi ko makita ang mukha niya at hindi ko marinig ang boses niya. Ang mga mata niya ang nagsalita ng napakarami sa akin habang nakatayo ako sa siksikang kalyeng iyon. Malungkot, walang laman, at malalim ang pagkakalubog sa kanilang mga butas—kawalan lang ng pag-asa ang sinasabi ng mga matang iyon.

Isang dukhang tao, na nauwi sa pamamalimos. Nang hindi pansinin ang kanyang pakiusap, umurong siya sa ilalim ng kanyang kaawa-awang balatkayo na parang isang takot na hayop. Pero hindi siya hayop. Sa loob ng banat na balat na iyon, sa loob ng kulungang tadyang na iyon, sa likod ng mga matang hindi mo malilimutan, may espiritu ng tao—isang mahalagang kaluluwang minamahal ng Diyos, na para sa kanya ay namatay si Cristo sa krus ng Kalbaryo.

Saglit kong sinubukang ilagay ang aking kaluluwa sa loob ng payat na payat na katawang iyon na walang alam sa mga bagay na itinuturing nating kailangan para mabuhay, tayong nagpapakasasa sa ginhawa: isang taong nagmamalasakit, sapat na pagkain, malinis na tubig, maayos na matitirhan, kalinisan sa katawan, at disenteng kasuotan. Sinubukan kong tumingin mula sa mga matang iyon para makita ang mga bagay gaya ng nakikita niya—walang pag-asang kawalan ng pag-asa, walang magawang takot, at kinabukasang walang tahanan. Siyempre, malamang na wala ni isang taong isinilang sa isang lupaing may liwanag ng ebanghelyo, at napaliligiran ng panalangin, ng mga pinahahalagahang Cristiano, at ng mga pagpapala, ang makahihipo man lang sa punit na laylayan ng sakong-damit na kinakapitan ng pulubing iyon sa paligid ng kanyang balat at buto, o makadarama kung ano ang ibig sabihin para sa kanya ng mabuhay sa mundong ito.

"Walang Cristo…walang pag-asa, at walang Dios sa sanglibutan." Pumasok nang malakas sa isip ko ang mga salitang iyon na parang martilyo, at labis akong nakumbikto na ang puso ko ay napakakaunti ang dumadaloy na pag-ibig ni Cristo para sa sangkatauhan. Na ang mga mata ko ay bihirang mabasa ng tapat na luha para sa mga naliligaw at napapahamak, ang mga kapwa ko manlalakbay tungo sa walang hanggan.

Dalawang lalaki sa isang kalye sa India, pero may bangin sa pagitan nila na hindi matatawid—ng pribilehiyo, kultura, at wika—kahit papaano, iyon ang dahilang ibinigay ko sa Diyos habang tumalikod ako pabalik sa komportable kong mundo ng matutuluyan, pagkain, at pakikisama.

Labinlimang libong milya ang layo, ibang tagpo naman. Walang pulubi rito. Nakaupo ako at naghihintay sa isang modernong shopping plaza, pinagmamasdan ang mga taong dumaraan. Halos walang ngiti sa mga mukha. Madalas makita ang mga guhit ng alalahanin, ang nakatiim na panga, at ang kunot ng pag-aalala habang naglalakad ang mga mamimiling ito sa gitna ng kumikinang na mga palamuti ng karangyaan.

Habang tinitingnan ko ang mga mukhang iyon, napansin kong nagbago ang musikang tumutugtog sa sound system. Ang maingay na kalabog ng rock ay napalitan ng matamis na tinig ng isang babaeng umaawit, pero awit pa rin ng mundo. Isang linya lang ang naaalala ko. Parang ganito iyon: "Kung may tao man diyan sa labas, liwanagan mo ako."

Napakaangkop ng lahat ng iyon, na buong linaw na nagpapahayag ng nakaukit sa mga mukha ng mga taong nagmamadaling dumaraan, sinisikap punuin ang kasalukuyang sandali. "May tao ba diyan sa labas?" "Kung mayroon, may pakialam ba Siya sa akin?" "Sapat ba ang malasakit Niya para tulungan ako?"

Walang pulubi! Walang basahan! Walang dumi! Pero kasing-ligaw rin sila kung wala silang Cristo bilang Tagapagligtas, walang Diyos bilang Ama, at walang pag-asa magpakailanman. Ngayon, ano naman ang magiging dahilan ko? Iisa ang wika namin. Iisa ang kulturang kinabubuhayan namin. Paano ako tatalikod sa kanila nang malamig ang puso, tuyo ang mga mata, at panatag ang konsensya? Ako nga ang tagapag-ingat ng aking kapatid!

Tayong nakakilala na ng araw ng kaligtasan ay may Liwanag para sa kanilang kadiliman. Nasa atin ang

Tinapay para sa kanilang gutom, ang Tubig ng buhay para sa kanilang matinding uhaw, at ang Pag-asa para sa kanilang kahungkagan. Ano kaya ang isasagot natin kapag tayo'y magsusulit na sa wakas?

Tulungan nawa tayo ng Diyos na huwag ikahiya ang Panginoong Jesus, ni ang Kanyang ebanghelyo. Habang nagpapatirapa tayo sa harapan Niya, ipinagtatapat ang kasalanan ng mga pusong walang pag-ibig, baka sa Kanyang awa ay hipuin Niya tayo ng patak ng Kanyang habag para sa mga naliligaw, at buksan muli ang agos ng ating mga luha, at kalagin ang mga dilang ito na nauutal upang ikuwento ang "Kanyang pag-ibig na walang hangganan, di-masukat."

"*Tayo ba, na ang kaluluwa'y naliwanagan*
ng karunungang mula sa itaas,
Tayo ba, sa mga taong nasa kadiliman,
ay magkakait ng ilawan ng buhay?
Kaligtasan! O, kaligtasan!
Ipahayag ang masayang balita,
Hanggang ang pinakamalayong dako ng lupa
ay matutunan ang Pangalan ng Mesiyas."

Paghahanda para sa Hapunan ng Panginoon (Oktubre 2002)

Mula sa Uplook, Oktubre 2002. Artikulo.

Ito ang pinakadakila nating pribilehiyo dito sa lupa. Handa ba tayo para rito?

Totoo na ang pagsamba ay nasa larangan ng espiritu, pero hindi ibig sabihin na naiiwan ang katawan at kaluluwa. Ibig lang sabihin nito na sila ay napapasailalim sa espiritu. Malinaw na kailangan ang tiyak na paghahanda ng buong pagkatao para sa pinakamataas na gawaing ito na magagawa ng tao.

Dapat may PISIKAL na paghahanda. Kailangan nating makapagpahinga. Dahil nabubuhay tayo sa lipunang nakatuon sa pagpapalugod sa sarili, hindi nakapagtataka na palagi tayong tinatawag na pagbigyan ang sarili. Ang pagpupuyat tuwing Sabado ng gabi ay maaaring magnakaw sa banal ng kasariwaan sa umaga ng Araw ng Panginoon. Ang matagal na paghiga tuwing Linggo ng umaga ay maaaring magdagdag ng pagmamadali at presyon para makarating sa pulong sa tamang oras, kaya nagiging balisa ang isip, na hindi nakatutulong sa matataas at mapagsambang kaisipan.

Sa panahong ito na lahat ay humihingi ng ating oras, malaki ang pangangailangang kontrolin ang ating mga pinagkakaabalahan. Kinilala ng Panginoon ang pangangailangang ito sa buhay ng mga sa Kanya: "At sinabi niya sa kanila, Magsiparito kayo ng bukod sa isang dakong ilang, at mangagpahingang sandali. Sapagka't marami ang nagsisiparoo't parito..." (Mk.

6:31). Naituro na rin na madalas ay may kaugnayan ang sobrang pagkaabala at ang kawalan ng bunga.

Dapat may PANG-ISIP na paghahanda. Sa ngayon, may sama-samang pagsalakay ang kaaway sa isip ng bayan ng Diyos, sapagkat kung ano ang iniisip ng tao, "ay gayon siya" (Prov. 23:7).

a) Ang makamundong isip ay malamang na hindi gaanong makapagbibigay sa Panginoon sa Kanyang Hapunan. Makamundo ito dahil abala sa mga laruan, libangan, at kaligayahan ng mundo, at madali itong marumihan. Kaya napipighati ang Espiritu Santo at wala Siyang kalayaang akayin ang kaluluwang iyon sa Kabanal-banalang Dako para sumamba.

b) Ang palaboy na isip ay nagpapahirap na magtuon sa mga banal na bagay. Madalas ang dahilan ay kakulangan ng disiplina sa sarili. Sinabi ni Brother Lawrence sa kanyang Letters, "Isang paraan para matipon ang isip sa oras ng panalangin, at mapanatili itong mas tahimik, ay ang huwag itong hayaang gumala nang malayo sa ibang mga oras."

c) Ang pagod na isip ay madalas pinabibigatan ng mga alalahanin sa buhay na ito at handa nang manlupaypay. Ang mapalad na lunas dito ay nasa Hebrews 12:3, "Isipin ninyo Siya…," ibig sabihin, pagbulay-bulayan Siya, alalahanin ang mga kaisipan tungkol sa Kanya. Hindi lang dahil mabuti ang ganitong mga kaisipan, kundi kapag pinaliliguan natin ang isip ng mga kaisipan tungkol kay Cristo, Siya mismo ang nagiging pampahid na nagpapagaling sa pagod na isip, inilalagay ito sa kalagayang mas angkop sa pagsamba sa Hapunan ng Panginoon. Ito ang nagbibigay ng kakayahang masabi sa mga alalahanin at pasanin ng buhay, gaya ng sinabi ni

Abraham noong unang panahon sa kanyang mga alipin, "Matira kayo rito...at ako at ang bata ay paroroon at sasamba" (Gen. 22:5).

Dapat may ESPIRITUWAL na paghahanda, isang maingat na pag-unawa sa ginagawa natin sa Hapunan ng Panginoon. Ang inaasahan sa atin bilang mga banal na saserdote ay maghandog ng mga espiritwal na hain sa Diyos. Tulad ng handog na harina, dapat may paghahanda para rito sa tahanan sa buong linggo.

Kailangan din natin ng malinaw na pag-unawa kung sino ang sentro ng ating pagtitipon; sa karamihan ng ating mga pulong, hindi lang natin iniisip ang Panginoon, nandoon din tayo para paglingkuran ang pangangailangan ng iba—sa pamamagitan ng panalangin, ng ministeryo ng Salita, o ng personal na pagpapalakas-loob. Pero ang Hapunan ng Panginoon ay buong-buong nakatuon sa Panginoon. Sino ba ang Personang ito na pinupuntahan natin para sambahin? Hindi na Siya ngayon "si Jesus lamang." Napakarami nang nangyari mula nang ang malungkuting Dayuhang iyon ay lumakad sa mga baybayin ng Galilea. "Ginawa ng Dios na Panginoon at Cristo...itong si Jesus" (Acts 2:36). Inaalala natin Siya sa panahong kusa Niyang kinuha ang pinakamababang lugar, pero alam nating Siya ngayon ang nasa pinakamataas.

Ang araw-araw na pakikipag-isa sa Dulang ng Panginoon (na inilalarawan sa 1 Cor. 10) ay inaasahan na sa buhay ng bawat mananampalataya. Ang Hapunan ay dapat ituring na rurok ng ating pagpipista sa buong linggo sa Dulang. Ang sukat ng ating kasiyahan sa Panginoon at sa Kanyang mga panustos sa buong linggo ay malaki ang

epekto sa ating pagtugon sa Hapunan ng Panginoon sa unang araw ng sanlinggo.

Inaasahan ang pusong nakatalaga at magalang na asal habang tayo'y "pumapasok sa dakong banal sa pamamagitan ng dugo ni Jesus." Tulad ng santuwaryo noong una, ito pa rin ay isang mabangong lugar at isang lugar ng pribilehiyo. Maging handa nawa tayo kapag tayo'y pumasok.

Ang Hapunan ng Panginoon (Hunyo 2004)

Mula sa Uplook, Hunyo 2004. Artikulo.

Isang maingat, nakapagpapaisip, at buong pagtingin sa pulong ng Pag-alaala. Muling inilimbag mula sa isang napakagandang aklat, The Church of God: a Symposium, na makukuha sa Everyday Publications.

May kakaibang ganda at lungkot ang mga salita ng lumang paraphrase ng Mateo 26:

> *Iyon ang gabing Siya'y nakatakdang dumanas*
> *Ng mabangis na galit ng bawat kaaway;*
> *Ang gabing iyon na Siya'y ipinagkanulo,*
> *Ang Tagapagligtas ng sanlibutan ay dumampot ng tinapay.*

Pero wala nang tala na hihigit pa sa ganda ng mismong ginawa Niya. Ang layo na ng nilakbay ng Sangkakristiyanuhan sa daan ng sariling imbento sa relihiyon sa pagdiriwang ng napakasimpleng kaayusang ito!

Tunay na ang Hapunan ng Panginoon ang pinakasentrong gawain ng isang lokal na iglesia, at dito kinukuha ng lahat ng paglilingkod ang kanyang katangian. Ito ang pinakarurok ng pakikisama ng asembliya, ang nag-iisang pagtitipon ng mga banal kung saan ang lahat ng espirituwal na pagsasanay ay nakatuon sa Diyos. Hinahanap ng Ama ang mga anak na sumasamba (Jn. 4:23). Nananabik ang puso ng Panginoon sa pagpapahayag ng unang pag-ibig ng Kanyang minamahal: “Ipakita mo sa akin ang iyong

mukha, iparinig mo sa akin ang iyong tinig; sapagka't matamis ang iyong tinig, at ang iyong mukha ay kahali-halina" (Song of Sol. 2:14). Ninanais ng Banal na Espiritu na akayin ang puso at isip ng mga tinubos tungo sa mas malinaw na pagkaunawa sa Panginoon.

Hindi sinusukat ng Diyos ang pagiging espirituwal ng Kanyang bayan sa sigla lang ng kanilang paglilingkod, ni sa galing ng kanilang pangangaral, kundi sa uri ng kanilang pagsamba. Ipinapakita ito sa atin sa aklat ng Ezekiel (kab. 8–11). Dinala ng Panginoon ang propeta para makita ang mabagal at atubiling pag-alis ng Kanyang kaluwalhatian mula sa gitna ng Kanyang bayan, dahil bumaba na nang husto ang kanilang pagsamba hanggang sa hindi na maiugnay ng Panginoon ang Sarili Niya sa sentro ng kanilang gawaing panrelihiyon.

Sa ika-apatnapu't apat na kabanata ng parehong hula, may makikita tayong isa pang prinsipyo. Totoo na sa iba't ibang panahon, medyo nag-iba-iba ang mga anyo, seremonya at kaayusan sa pagsamba sa Diyos, pero ang likas, mga prinsipyo, at pagkakauna-una na namamahala sa banal na gawaing iyon ay hindi kailanman nagbabago. Nang lumihis ang Israel at sumunod sa mga diyus-diyosan, marami sa angkan ng mga saserdote, ang mga Levita, ang nagpatuloy sa tungkuling iyon, pero para paglingkuran ang bayan sa harap ng kanilang mga diyus-diyosan. Dahil sa ganitong asal, ipinagbawal ng Panginoon na pumasok sila sa kabanal-banalang dako nang ibalik na ang tamang kaayusan. Gayunman, nagpakita pa rin ng awa ang Diyos sa kanila at hindi sila tuluyang itinakwil, kundi sinabi tungkol sa kanila, "Gagawin ko silang mga tagapag-ingat ng katungkulan

sa bahay.” Pinayagan silang maglingkod sa “bahay” pero hindi sa Panginoon.

Pero ang mga anak ni Zadok, mula rin sa angkan ng mga saserdote, ay hindi nagpadala sa pagsamba sa diyus-diyosan, at dahil doon, sinabi ng Panginoon, “Sila'y lalapit sa Akin upang mangasiwa sa Akin, at sila'y tatayo sa harap Ko upang maghandog sa Akin…” Ang paglilingkod nila ay hindi para sa bahay kundi para sa Panginoon mismo. Tiyak na ipinapakita nito ang pagkakaibang nasa 1 Pedro 2—ang dalawang bahagi ng pagkasaserdote: ang banal na pagkasaserdote na pumapasok na may dalang espirituwal na mga handog sa Panginoon, at ang maharlikang pagkasaserdote na lumalabas sa mga tao para ipakita ang mga kagalingan ng isang muling nabuhay na Cristo. Siyempre, larawan lang ito, hindi eksaktong kahambing, dahil lahat ng mananampalataya ay may pribilehiyong gawin ang dalawang espirituwal na gawaing ito. Pero dapat manatiling malinaw ang pagkakaiba ng paglilingkod na nakatuon sa “bahay” at ng paglilingkod na ang Diyos mismo ang layunin.

Kung malinaw ito sa isip ng mga banal, magsisilbi itong pananggalang para hindi mauwi ang Hapunan ng Panginoon sa mga pulong na “sharing” lang, kung saan ang personal na mga karanasan ang pumupuno sa pansin. Mabuti naman ang mga ito sa sarili nila, pero hindi iyon ang layunin ng pagtitipon. Hindi rin layunin ng pulong na iyon na makakuha ng pagsang-ayon mula sa Panginoon; ni magkamit, sa pamamagitan ng pagsasagawa nito, ng isang paraan ng biyaya na magpapabuti sa ating katayuan sa harap ng Diyos.

Ang pagkaunawa sa katotohanan tungkol sa pagkakatatag at sa mga tagubiling ibinigay tungkol sa Hapunan ng Panginoon ay malaking tulong sa masigasig na mananampalataya habang ginagampanan niya ang mataas na espirituwal na pribilehiyong ito.

Ang Pagkakatatag ng Hapunan ng Panginoon

1. Kailan ito nangyari sa kasaysayan. Malinaw na ipinapakita ng Mateo 26:26-30 na itinatag ito bago pa lang ang Paghihirap ng Panginoon at kasunod mismo ng hapunan ng Paskuwa. Dahil itinatag ito bago ang Paghihirap, posibleng sa simula ay naipaalala nito sa mga alagad ang gamit ng tinapay at alak sa Lumang Tipan. Isipin ninyo ang tagpo. Tapos na ang hapunan ng Paskuwa. Nasa harap pa rin nila ang tinapay at alak. Pagkatapos ay muling inabot ng Panginoon ang tinapay at ang saro.

Sa Jeremias 16:7, NKJV, mababasa natin, “Ni hindi magpuputol ang mga tao ng tinapay para sa kanila sa pagdadalamhati, upang aliwin sila dahil sa patay; ni hindi sila bibigyan ng mga tao ng saro ng kaaliwan na inumin.” Ang kaugaliang ito ay tungkol sa pag-aliw sa mga namatayan. May ganito rin tayo ngayon. Pagkatapos ng libing, karaniwang nagkikita-kita ang mga kaibigan ng namatayan at nagsasalu-salo. Iba na ang pakiramdam kaysa bago ang libing. Mas magaan na ito, habang ibinubuhos ang kaaliwan at pampalakas-loob sa mga nagdadalamhati para harapin ang bago nilang buhay. Ganito rin dito ang Panginoong Jesus, ang Isang malapit nang mamatay, na nag-aaliw sa mga iiwan Niya, at binibigyan sila ng pag-asa.

Dahil nangyari ito pagkatapos ng Paskuwa, ipinapakita nito na may kinalaman ito sa isang bagong tipan, gaya

ng Paskuwa na may kinalaman sa luma. Iyon nga mismo ang sinabi ng Panginoon sa talatang 28, na ang Kanyang dugo ay sa Bagong Tipan.

2. Ano ang kahulugan nito sa espirituwal. Ano ang dugo ng lumang tipan? Sa Exodo 24, isinalaysay ni Moises sa bayan ang lahat ng salita ng Panginoon … Sumagot ang bayan, Lahat ng mga salitang sinalita ng Panginoon ay aming gagawin. Kinaumagahan, binasa ni Moises ang aklat ng tipan sa buong bayan. Sumagot ang bayan, Lahat ng sinalita ng Panginoon ay aming gagawin at susundin.

Sa puntong ito, kinuha ni Moises ang dugong ibinuhos, iwinisik ito sa bayan, at sinabi, “Narito ang dugo ng tipan.” Naiwisik na ang dugong iyon sa dambana, kaya sa larawan ay itinali nito ang bayan sa dambana ng handog. Itinali rin sila nito sa salita ng sarili nilang pangako. At siyempre, para lang ito sa bansang Israel.

Marami pang puwedeng pag-isipan tungkol sa pagwiwisik ng dugo at sa pagbububo ng dugo. Ang pagwiwisik ng dugo ay may kinalaman sa pagbibigay ng kapangyarihan ng buhay sa tumatanggap para sa isang tiyak na pangangailangan. Sa Egipto, ito ay para sa pag-iingat. Sa ketongin, ito ay para sa paglilinis. Sa angkan ng mga saserdote, ito ay paghahanda para sa paglilingkod. Sa Exodo 24, ito ay may layuning pagsunod, gaya ng ipinangako nila.

Ang dugo ng Bagong Tipan, ang mahalagang dugo ni Cristo, ay nag-uugnay sa mananampalataya sa isang gawang ganap nang natapos, “sapagka't sa pamamagitan ng isang handog ay pinasakdal Niya magpakailanman ang mga pinapaging-banal” (Heb. 10:14), isang handog na hindi kailanman mauulit, at

hindi na kailangang ulitin. Itinatali nito ang bayan sa Kanyang pangako, “Ang kanilang mga kasalanan at ang kanilang mga kasamaan ay hindi Ko na aalalahanin pa.” Wala itong hangganan ng bansa, kundi para sa lahat ng tao—para sa mga kasalanan ng buong sanlibutan.

3. Bakit ito itinatag. “Gawin ninyo ito sa pag-alaala sa Akin” (Lk. 22:19). Hindi ito para abalahin tayo sa mga pakinabang natin dahil sa Kanyang kamatayan, bagama't tiyak na magpapasalamat tayo sa lahat ng nagawa ng kamatayan ni Cristo. Sa halip, ito ay paggising sa isip para alalahanin ang paghihirap at kamatayan ng Panginoong Jesus, sa liwanag kung Sino ang namatay, at kung ano ang natapos sa dakilang gawaing iyon sa Kalbaryo. Bagama't puwede tayong akayin ng Banal na Espiritu na pag-isipan ang anumang bahagi ng persona at gawa ni Cristo, palagi itong sa liwanag ng krus, sapagka't ang mga nakikibahagi sa Hapunan ng Panginoon ay una sa lahat mga umaalaala.

Mga Tagubilin tungkol sa Hapunan ng Panginoon

Mukhang may pitong pangunahing hakbang sa pagsasagawa ng Hapunan.

1. Sa 1 Corinto 11:28 ay may pagsusuri. “Datapuwa't siyasatin ng tao ang kaniyang sarili.” Kapag tapat nating sinusuri ang ating puso, ano ang nakikita natin doon? Karamihan sa atin ay nalulungkot na makitang ang puso ay talagang napakasama. Ang una nating gustong gawin ay manatili na lang sa bahay at huwag nang makibahagi. Pero gumawa ang Panginoon ng daan para sa kapatawaran at panunumbalik ng pakikisama kung kailangan (1 Jn. 1:9).

2. Sa ganoong kalagayan ng puso, tayo ay “kakain.” Iyan ang pakikibahagi. Ang pagkilala sa katawan ng Panginoon ay hindi lang basta pag-iisip na ang piraso ng tinapay na pinagpuputol at kinakain natin ay larawan ng katawan ng Panginoon. Ito ay pagkilala sa bigat ng mga salita ng Panginoon nang itatag Niya ang piging, “Ito ang Aking katawan na ibinigay dahil sa inyo.” Ibig sabihin, ibinigay para sa iyo gaya ng natuklasan mo sa sarili mo sa pagsusuri—walang iba kundi isang di-karapat-dapat na makasalanan na wala talagang anumang karapatang humiling sa Diyos. Ang pusong namulat sa tunay nitong kalagayan, at pinamulat ng Espiritu sa Persona at gawa ni Cristo para sa atin, ay tutugon sa pagsamba at papuri.

3. Kaya ang Hapunan ay nagiging isang pagpapahayag ng halaga ng kahanga-hangang kamatayang iyon para sa mga makasalanan (v. 26).

4) Ang piging ay dapat ipagpatuloy. Pero gaano kadalas? Mukhang malinaw na pinahaba ni Pablo ang pagdalaw niya sa Troas hanggang sa unang araw ng sanlinggo para makadalo sila sa Hapunan ng Panginoon; pagkatapos ay handa na silang umalis kinabukasan. Kung kaugalian ng unang iglesia na gawin ang Hapunan sa kahit anong araw, hindi na sana kailangang maghintay hanggang sa unang araw ng sanlinggo, “nang mangagkatipon ang mga alagad upang magpira-piraso ng tinapay.” Ang unang araw ng sanlinggo ay napakalinaw na araw ng bagong simula, ng bagong tipan, at ng bagong kaayusan ng kung ano ang dapat mauna.

Dapat nating iwasan na parang salot ang legalismo, kung saan mas itinataas ang panlabas na kaugalian at

anyo kaysa sa kalagayan ng loob. Pero isa pang malaking panganib sa panahong ito ay ang liberalismo kung saan puwede ang kahit ano, at ang pagpapasakop sa mga prinsipyo ng Kasulatan ay nagiging nakadepende sa sariling pakiramdam at ginagawang usapin ng kaginhawahan.

5. Ang pag-aabang ay isang tatak ng Hapunan. “Hanggang sa Siya'y dumating” ang mga salitang nagpapaalala sa atin na ang Hapunan ay hindi lang pagbabalik-tanaw kundi pagtanaw din sa hinaharap, kapag hindi na kailangan ang mga sagisag, dahil ang bayan ng Panginoon ay makakasama na ng Panginoon mismo magpakailanman.

6. Siyempre, ito ay una sa lahat isang Hapunan para sa pag-alaala sa Panginoon sa Kanyang paghihirap at kamatayan dahil sa ating mga kasalanan. Ang ganitong tuloy-tuloy na pag-alaala ay dapat magpaalab sa puso sa pag-ibig sa Isang namatay para sa atin. Gaya ng mariing ipinaaalala sa atin ng sulat sa iglesia sa Efeso (Rev. 2), ang lahat ng ating mapagsakripisyong paglilingkod, matatag na pagtitiis, pagsugpo sa kasamaan, espirituwal na pagkilala, at matibay na paninindigan laban sa kamalian ay hindi makapupuno sa malaking kakulangang iyon: “iniwan mo ang iyong unang pag-ibig.” Sa Hapunan ng Panginoon napapainit ang puso at napapaalab ang pag-ibig. Saka nakikita ang mga bagay sa tamang pananaw.

7. Ang tamang paghahanda ng puso bago pa man, at tamang saloobin sa Hapunan, ay mauuwi sa pagsamba at pagpupuri. “Sa pag-alaala sa Akin,” sabi ng Panginoon. Ang Hapunan ay hindi para ipakita ang kaloob, ni para ikuwento ang ating mga personal na

karanasan noong nakaraang linggo. Ito ay para sa kasiyahan ng Panginoon mismo.

Sa Lucas 24, may gutom ang muling nabuhay na Cristo! “Mayroon ba kayo ritong anumang pagkain?” tanong Niya. Hindi ito gutom dahil sa pangangailangan kundi dahil sa pagnanais. Tiyak na gusto Niyang ipakita sa kanila na totoo ang Kanyang katawan at kaya nitong kumain. Pero higit pa roon, gusto Niya ng isang tanda ng pakikisama. Ano ang mayroon sila para sa muling nabuhay na Panginoon ng sansinukob, na sa Kanyang mga kamay ay ibinigay ang lahat ng bagay? Isang pirasong malamig na isda at isang bahay-pukyutan! Pero sabi ng tala, “Ibinigay nila.” Hindi gaanong marami, pero iyon ang mayroon sila. Pagkatapos ay mababasa natin, “Kinuha Niya ito…”

Personal na Paghahanda

Totoo na ang pagsamba ay nasa larangan ng espiritu at ayon sa katotohanan, pero hindi ibig sabihin noon na naiiwan ang katawan at kaluluwa. Ang ibig lang sabihin ay nasa ilalim ang mga ito ng espiritu. Kaya makikita natin na kailangan talaga ang tiyak na paghahanda ng buong pagkatao para sa pinakamataas na gawaing ito ng pagkatao ng tao.

Dapat may paghahanda sa katawan. Dapat tayong nakapagpahinga. Dahil nabubuhay tayo sa isang lipunang nakatuon sa pagpapalugod sa sarili, hindi kataka-taka na laging may tawag na pagbigyan ang sarili. Ang pagpupuyat tuwing Sabado ng gabi ay puwedeng magnakaw sa banal ng sigla sa umaga ng Araw ng Panginoon. Ang matagal na paghiga sa kama tuwing Linggo ay puwedeng magdagdag ng pagmamadali at presyon para makarating sa pulong sa

oras, at nailalagay ang isip sa kalagayang nagugulo na hindi nakatutulong sa matataas at mapagsambang kaisipan. Sa panahong ito na lahat ay humihingi ng ating oras, malaki ang pangangailangang kontrolin ang ating mga pinagkakaabalahan. Kinilala ng Panginoon ang pangangailangang ito sa buhay ng Kanyang mga sarili. Magsiparito kayo nang bukod at mangagpahingang sandali. May nagsabi nang totoo na kung minsan ay may kaugnayan ang sobrang pagkaabala at ang pagiging tigang.

Dapat may paghahanda sa isip. Ngayon ay may sama-samang pagsalakay ang kaaway sa isip ng bayan ng Diyos, sapagka't kung ano ang iniisip ng tao, gayon siya. Ang makamundong isip ay malamang na hindi gaanong may maibibigay sa Panginoon sa Kanyang Hapunan. Makamundo ito dahil abala ito sa mga laruan, libangan at kalayawan ng sanlibutan, at madali itong madungisan. Kaya napipighati ang Banal na Espiritu at wala Siyang kalayaang akayin ang kaluluwang iyon sa kabanal-banalan para sumamba.

Ang isip na pagala-gala ay mahihirapang magtuon sa mga banal na bagay. Kadalasan ang dahilan ay kakulangan ng disiplina sa sarili. Sinabi ni Brother Lawrence sa kanyang mga sulat, “Isang paraan para matipon ang isip sa oras ng panalangin, at mapanatili itong mas payapa, ay huwag itong hayaang gumala nang masyadong malayo sa ibang mga oras.”

Ang pagod na isip ay madalas na nabibigatan ng mga alalahanin sa buhay na ito at malapit nang manlupaypay. Ang pinagpalang lunas dito ay nasa Hebreo 12:3, “Isipin ninyo Siya,” ibig sabihin, pag-isipan ninyo Siya. Hindi lang na mabuti ang ganitong mga kaisipan. Sa

pagbabababad ng isip sa mga kaisipan tungkol kay Cristo, Siya mismo ang nagiging gamot sa pagod na isip, at inilalagay ito sa kalagayang mas nakatutulong sa pagsamba sa Hapunan ng Panginoon. Nagbibigay ito ng kakayahang masabi sa mga alalahanin at pasanin ng buhay, gaya ng sinabi ni Abraham noong unang panahon sa kanyang mga alipin, “Maghintay kayo rito samantalang ako… ay paroroon at sasamba.”

Siyempre, dapat may espirituwal na paghahanda, isang malinaw na pagkaunawa sa kung ano ang ginagawa natin sa Hapunan ng Panginoon. Bilang mga banal na saserdote, inaasahan tayong maghandog ng espirituwal na mga handog sa Diyos. Kailangan natin ng malinaw na pagkaunawa sa Isa na pinagtitipunan natin: Hindi na Siya ngayon “si Jesus lamang.” Napakarami nang nangyari mula nang ang malungkot at nag-iisang Dayuhang iyon ay lumakad sa mga baybayin ng Galilea. “Ginawa ng Diyos na Panginoon at Cristo ang Jesus ding ito.” Ang Panginoong Jesu-Cristo ang sinasamba natin ngayon, habang inaalaala natin Siya bilang ang mapagpakumbabang Taong Puspos ng Kapanglawan.

Ipinapalagay na may araw-araw na pakikisama sa Mesa ng Panginoon sa buhay ng bawat mananampalataya. Ang sukat ng ating pagtatamasa sa Panginoon at sa Kanyang mga panustos sa buong linggo ay malaki ang epekto sa ating pagtugon sa Hapunan ng Panginoon.

Inaasahan ang isang debotong saloobin at magalang na asal sa pagpasok natin sa “dakong banal sa pamamagitan ng dugo ni Jesus.” Ang santuwaryo sa Lumang Tipan ay isang banal na dako, at walang kawalang-galang na pinalalampas doon—kapalit ay kamatayan! Ito ay isang mabangong dako at isang

dakong may pribilehiyo. Tiyak na sa ilalim ng Biyaya ay hindi tayo dapat pumasok sa makalangit na santuwaryo na may pabayang kaisipan, walang-ingat na saloobin, mababaw na salitang-kalye, o burarang asal, gayong ang banal na pribilehiyong ito ay binili para sa atin sa napakamahal na halaga.

Kung ngayon, sa matang marumi at malabo > Nakikita namin ang mga tanda, ngunit hindi Siya, > O, alisin nawa ng Kanyang pag-ibig ang piring > At hayaan kaming makita Siya nang mukhaan! > > Ikaw na maluwalhating Kasintahang Lalaki ng aming puso, > Ang ngiti Mo ngayon ay langit na nagbibigay, > O, itaas ang tabing, kung may tabing man, > Makita nawa ng bawat banal ang Iyong kagandahan! > —C. H. S

Pagsamba (Hunyo 2004)

Mula sa Uplook, Hunyo 2004. Artikulo.

Kung lalapit tayo sa Hapunan na may ganitong hangaring ibigay sa Panginoon ang makapagpapalugod sa Kanyang puso, sisiguraduhin nating may dala tayo. Hindi kailangang marami. Isang kapatid na lalaki, na hindi sanay magsalita sa harap ng tao, ang tumayo sa Hapunan ng Panginoon isang umaga at simpleng sinabi, “O Diyos, gusto lang po naming sabihin sa Inyo kung gaano namin pinahahalagahan ang Inyong Anak.” Napaiyak siya at umupo. Tumugon ang buong asembliya sa ganoong tapat na pagbubuhos ng puso.

Ang salitang isinaling “pagsamba” sa Bagong Tipan ay literal na nangangahulugang “humalik patungo sa.” Ipinapahiwatig nito ang saloobin ng pag-ibig, ng pagsunod, ng katapatan, ng pagpupuri. Ang pagsamba (sa Ingles, worship, mula sa worth-ship) ay ang tugon ng espiritu sa pagpapahalaga sa pagiging karapat-dapat ng sinasamba.

Magandang inilalarawan sa atin ang pagsamba sa Levitico 16. Sa Araw ng Pagtubos, kapag papasok na ang dakilang saserdote sa kabanal-banalan, kukuha siya ng dakot na mabangong kamangyan na dinikdik nang pino at dadalhin sa Dakong Kabanal-banalan, ilalagay ito sa nagbabagang uling ng suuban para mapuno ng usok ang lugar. Kung wala iyon, walang ibang paglilingkod na magaganap. Ang mabangong kamangyan ay larawan ng halimuyak ng Persona ni Cristo. Ito ang ihahandog sa Ama sa pagpasok natin bilang mga banal na saserdote.

Makikita nating ginawa ito ng Panginoong Jesus sa Lucas 24. Sinamahan Niya ang dalawa sa daan papuntang Emmaus. Ipinaliwanag Niya sa kanila sa lahat ng Kasulatan ang mga bagay tungkol sa Kanyang Sarili. Iyan ang mabangong kamangyan na dinikdik nang pino. Inilagay Niya ito sa nag-aalab na puso ng dalawang iyon, at sa dulo ng kabanata ay sumamba sila. Walang makapagbubunga ng mapagsambang espiritu gaya ng pagkakita sa Panginoon sa harap ng mga mata ng puso, “umiibig, nagbibigay, nagdurugo, namamatay.” Kaya naman mariing naniniwala ang ilan na ang ministeryo sa Hapunan ng Panginoon ay dapat na ayon sa katangian ng pulong na iyon at tumupad sa layunin nito. Dapat nitong akayin ang puso ng mga tao kay Cristo. Hindi ito usapin ng paggawa ng batas kung anong uri ng ministeryo, kundi ng pagkakaroon ng malinaw na pagkaunawa kung bakit tayo naroon.

Ang kaaway ng mga kaluluwa, ang kalaban ni Cristo, ay naghahanap ng kahit anong paraan para nakawan Siya ng pagsamba. Ginagawa niya ito, hindi sa hayagang pagsalungat kundi sa tusong paglilihis ng pansin.

Si Pedro, sa bundok, ay nailihis nang ganito. Sinabi niya, MABUTI ... para sa AMIN; mabuti ang karanasan para sa kanya. Pero kinailangang ipaalala sa kanya ng Ama na wala sila sa bundok para abalahin ang sarili sa anumang personal na karanasan, kundi para abalahin ang sarili sa Panginoon at sa Kanyang Salita. Maging gising nawa ang lahat ng mananampalataya sa panganib ng paglilihis palayo kay Cristo at sa dakilang handog na iyon at sa lahat ng maluwalhating kahulugan nito.

Tingnan ang Pagkakaiba: Mga Pagkakaiba ng Hapunan ng Panginoon at ng Mesa ng Panginoon (Hunyo 2004)

Mula sa Uplook, Hunyo 2004. Pag-aaral sa Biblia.

Dapat panatilihing malinaw ang pagkakaiba ng Hapunan ng Panginoon at ng mesa ng Panginoon. Madalas na pinagpapalit ang dalawang katawagang ito. Hindi naman lubos na mali na gawin iyon, basta't nauunawaan natin ang pagkakaiba ayon sa Biblia. Ang Hapunan ay nasa loob ng mesa pero hindi sila iisa. Sa katunayan, may walong pagkakaiba ang Hapunan ng Panginoon at ang mesa ng Panginoon sa 1 Corinto 10 at 11. Ang mesa ng Panginoon ay hindi lang ginagamit sa Bagong Tipan. Ang Hapunan ng Panginoon ay mahigpit na isang kaayusan ng Bagong Tipan. Pansinin:

1. Magkaiba ang anyo ng pananalita: Sa kabanata 11 ito ay literal, sa kabanata 10 ito ay pagsasalarawan. Ang mesa ay hindi literal na mesa, kundi kumakatawan sa isang pakikisama. Ang mesa ng Panginoon ay ang pinagdadalhan sa lahat ng Kanyang bayan. Ito ang panustos ng Panginoon para sa pangangailangan ng Kanyang mga sarili, at dito puwedeng kumuha ng lakas at panustos. Nasabi ito ni David sa Awit 23, Ikaw ay naghahanda ng dulang sa harap ko sa harapan ng aking mga kaaway. Ang Hapunan ay isang literal na “pagkain” na talagang kinakain.

2. Magkaiba ang ginagawa ng mga nakikibahagi: Sa 10:17 sila ay mga “nakikibahagi.” Sa 11:24 sila ay mga umaalaala.

3. Magkaiba ang pagkakasunod ng mga sagisag: Sa 10:16 nauuna ang saro bago ang tinapay. Ito ang pagkakasunod sa karanasan ng tao. Pumapasok ang mananampalataya sa pagkakaisa ng katawan sa pamamagitan ng halaga at bisa ng ibinuhos na dugo. Sa 11:24 nauuna ang tinapay bago ang saro. Ito ang pagkakasunod ayon sa banal na plano ng Diyos. Ibinigay muna ang katawan ng Panginoon bago ibinuhos ang mahalagang dugo.

4. Magkaiba ang larawan ng tinapay: Sa kabanata 10, ito ay larawan ng hiwagang katawan ni Cristo, “sapagka't tayong marami ay iisang tinapay at iisang katawan.” Sa kabanata 11, ang tinapay ay pangunahing larawan ng pisikal na katawan ni Cristo, na ibinigay para sa atin.

5. Magkaiba ang gamit: Sa kabanata 10, pinupuri ng mananampalataya ang halaga ng dugo sa pamamagitan ng isang buhay ng pakikisama, tinatamasa ang mga panustos ng Panginoon sa mesa. Ang salitang isinaling “pagpalain” ay talagang “pagpupuri” o pagsasalita nang mabuti tungkol sa. Sa kabanata 11, ipinapahayag, o ipinapakita, ng mananampalataya ang kahulugan ng kamatayan ni Cristo, sa pamamagitan ng regular na pag-alaala sa Hapunan.

6. May panganib na magkaiba: Sa 10:21 ang panganib ay isang masamang sistema, ang mesa ng mga demonyo, larawan ng anumang nakikisama sa salungat sa pakikisama sa Panginoon. Pinaghahambing ang mesa ng mga demonyo at ang mesa ng Panginoon. Sa 11:28, ang panganib ay isang masamang prinsipyo, ang “sarili,” at ang paghahambing ay sa pagitan ng Hapunan ng Panginoon at ng sarili nating hapunan (v. 21).

7. Magkaiba ang diin: Sa kabanata 10, ito ay tuloy-tuloy na karanasan ng pakikisama; sa kabanata 11, ito ay may kinalaman sa lingguhang pag-alaala.

8. May dalawang imposibleng bagay na magkaiba: Sa 10:21, imposibleng makisama sa Panginoon at sa sistema ng kasamaan nang sabay. Sa kabanata 11, hindi natin makikilala ang katawan ng Panginoon kung hindi muna natin kikilalanin ang ating sarili (vv. 29-30).

Makikita ang bigat ng mga paghatol kapag pinaghambing natin ang dalawang kabanatang ito. Bakit ganoon kabibigat na paghatol gaya ng “kahinaan,” “sakit” at maging kamatayan? Dahil sa pagkakaisa ng katawan na itinuturo sa kabanata 10. Ang bawat isa ay nagdadala sa Hapunan ng Panginoon ng isang espiritu na makatutulong sa espirituwal na pagsasanay ng katawan, gaya ng pagkakatipon nito sa lokal, o makahahadlang sa espiritu ng pagsamba. Kung magpapatuloy ang hadlang na ito at paulit-ulit na nagiging dahilan ang isang tao kung bakit nananakawan ang Panginoon ng pagsambang nararapat sa Kanya, makikialam Siya at haharapin ang hadlang, pansamantala o, sa matinding kaso, pamalagian.

Ano ang Ginagawa Niya Ngayon? (Mayo 2006)

Mula sa Uplook, Mayo 2006. Artikulo.

Ano ang kahulugan ng ministeryo ni Cristo bilang Dakilang Saserdote para sa mga mananampalataya ngayon? Paano tayo nakikinabang dito at sa gayon ay natatamasa ang mga pribilehiyo ng angkan ng mga saserdote?

Siya ang gumagawa ng PAKIKIPAGKASUNDO para sa mga kasalanan ng bayan (Heb. 2:17). Nagbibigay Siya ng PAGPAPAGINHAWA sapagka't Siya mismo ay nagdusa, nang tuksuhin, kaya kaya Niyang saklolohan ang mga tinutukso (2:18). Patuloy Siyang gumagawa ng PAMAMAGITAN para sa Kanyang mga sarili (7:25). Nagbibigay Siya ng katanggap-tanggap na PAGKATAWAN sa harapan ng Diyos (9:24). Nagbibigay Siya ng PAGTANGGAP sa harapan ng isang banal na Diyos dahil sa Kanyang mahalagang dugo (10:19). Ibinibigay Niya sa Kanyang mga sarili ang isang maluwalhating PAG-AABANG na nakasalig sa Kanyang di-nagkukulang na pangako (11:40). At para sa araw-araw na takbuhing nagpapatuloy, para matapos nang mabuti ng Kanyang bayan, Siya mismo ang nagiging kanilang Hantungan, ang PAMPASIGLA, ang maluwalhating Halimbawa na Siya mismo ay natapos nang mabuti at ngayon ay niluwalhati na (12:2-3).

Sa liwanag ng lahat ng pahayag na ito ng kaluwalhatian at kagandahan, agad nating sundin ang payo ng Kasulatan: “Kaya nga, mga banal na kapatid, na mga kabahagi sa pagkatawag sa kalangitan, isipin ninyo ang

Apostol at Dakilang Saserdote ng ating pagpapahayag, si Cristo Jesus…” (Heb. 3:1).

© Uplook Ministries. Ginamit nang may pahintulot. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.